Praktijkverhalen over geïntegreerd samenwerken

Praktijkverhaal 1

Luister naar de podcast!

De Kracht van Opgroeien – Geïntegreerde Samenwerking

Het is als met een fiets: als alle radars en tandwielen van (welzijns)diensten en organisaties goed in elkaar steken, dan kan het gezin zelf goed sturen. Niet evident, in een soms wel versnipperd welzijnslandschap, vertellen Sofie Geens (Mechelen) en Sofie Coppers (Kordia). De uitdaging: elkaar goed leren kennen, op elkaar inspelen én breed kijken. En dit vraagt tijd, zowel formeel als informeel (bijvoorbeeld samen eten tijdens een vergadering, samen een praktijkbezoek brengen ...).

Praktijkverhaal 2

"Veranderingen houden me scherp!"

SOFIE COPPERS, KORDIA

Sofie Coppers is coördinator van het Huis van het Kind Kordia. Voor het Trampoline-project zet ze elke dag stapjes naar meer geïntegreerd samenwerken tussen verschillende partners, en over de grenzen heen.

"Het krachtiger maken van een Huis van het Kind vertrekt vanuit een sterk geloof in **preventie**. Wat je investeert in basisvoorzieningen voor de jongste doelgroep, heeft de volgende jaren groot effect. Wij creëren een aanbod voor gezinnen met kinderen van alle leeftijden. Dat lukt niet alleen als organisatie, daarvoor heb je partners nodig!

Samen een gedeeld verhaal creëren is een grote uitdaging. Om het grote tekort aan kinderopvang in deze regio aan te pakken, haalde ik **minder evidente partners** over de streep om mee te denken. Het agentschap Integratie en Inburgering en Ligo zien dat mensen niet aan het inburgeringstraject of Nederlandse lessen beginnen, omdat ze geen opvang vinden. Ook de VDAB merkt dat het gebrek aan kinderopvang een rem is voor mensen die een job zoeken. Dat ik mijn steentje bijdraag om hun bewustzijn daarover te vergroten, geeft me energie.

Ik ben een doorzetter en ik ben blij met kleine stapjes. Tien extra opvangplaatsen kunnen al een **immens verschil** betekenen voor de gezinnen en kinderen in kwestie. Taal, werk, onderwijskansen ... goede kinderopvang is een belangrijke schakel om op al die terreinen verandering op gang te brengen. Medewerkers in het 'Mama leert'-project (*waar ouders Nederlands oefenen en kennismaken met kinderopvang, dit met hun kind in nauwe nabijheid n.v.d.r.*) vertellen dat het weken, soms maanden duurt voor mama's hun kind van schoot laten gaan, maar met veel tijd en een-op-eenondersteuning krijgen ze toch vertrouwen in de kinderopvang. Daar word ik zo blij van!

Dit jaar (2024) openen we **twee fysieke Huizen van het Kind**, in Oud-Turnhout en in Turnhout. Het zet ons aan om te brainstormen over manieren om de gezinnen in onze gemeente te ondersteunen. En tegelijk is er een groeiend besef dat **problematieken niet stoppen aan gemeentegrenzen**. Gezinnen maken vaak gebruik van voorzieningen twee, drie gemeentes verder. Zeker in kleine dorpen heb je elkaar nodig om dat vangnet voor gezinnen dicht genoeg te maken. Daar gooi ik al mijn overtuigingskracht in de strijd. Ik geloof heel erg dat je meer kwaliteit krijgt door de handen in elkaar te slaan.

In Turnhout wordt het **peuterspeelpunt** georganiseerd in de wachtruimte van het consultatiebureau. Dat biedt veel kansen: er komt een mix van heel diverse gezinnen die de werking van het Huis van het Kind leren kennen. We proberen hen nadien verder toe te leiden naar het aanbod voor oudere kinderen: ze komen dan bijvoorbeeld terug om een spel te ontlenen in de spelotheek of kunnen hulp vragen bij de inschrijving van hun kind in de secundaire school.

Mijn grote droom is **cultuursensitief denken en werken evident** maken. In het Lokaal Loket Kinderopvang doen we er alles aan om te vermijden dat mensen die de weg niet kennen, uit de boot vallen. Toch zie ik dat de wachtlijst bevolkt blijft door gezinnen met een migratieachtergrond. Meer nog, ik merk soms dat sommige medewerkers vooroordelen hebben als er een kind met een 'vreemde' naam in de opvang komt. Dat is zo oneerlijk! Bij de peuterspeelpunten in Turnhout merken we dat medewerkers met een migratieachtergrond een positief effect hebben op het vertrouwen dat gezinnen hebben in het team.

Er verschuift en verandert zoveel in het landschap! Dat houdt mij scherp en alert. Elk kind, elk gezin is anders en dat vraagt **maatwerk en samenwerking**. Het is fijn dat ik daar elke dag mee kan aan bouwen."

Praktijkverhaal 3

"Het is logisch om de handen in elkaar te slaan."

ANAÏS MASURE, BOOM

Anaïs Masure, stafmedewerker Sociaal Beleid, over de verschillende vormen van geïntegreerd werken in Boom.

"Er is het **lokaal netwerk kinderarmoede.** Enkele keren per jaar zitten organisaties samen rond de tafel, denk maar aan kinderopvang, scholen en consultatiebureaus. Dan informeren ze elkaar en brainstormen ze samen over nieuwe acties. Informatie uitwisselen is uiterst waardevol, maar elkaar informeel leren kennen, is even belangrijk. Want nu iedereen elkaar kent, kunnen we veel makkelijker gezinnen naar de juiste dienstverlening toeleiden.

In de **ruilwinkel Boempetat!** krijgen gezinnen op een laagdrempelige manier materiële hulp. Er is ook aandacht voor immateriële hulp, want de medewerkers hebben voelsprieten en werken heel sensitief. Opvoedkundige vragen, het groeipakket, een plaatsje in de kinderopvang of de nieuwe inschrijvingsprocedure voor de kleuterschool: in Boempetat! wordt er tijd gemaakt om samen stil te staan bij de opvoeding van kinderen.

Boom is ook een partner in het Vlaamse **Miriam-project** dat alleenstaande mama's ondersteunt. De begeleiding gaat over alle levensdomeinen en gebeurt zowel individueel als in groep. Het fijne is dat de groepsbegeleiding op dezelfde plek plaatsvindt als de Speelbabbels, de spel- en ontmoetingsplaats voor kinderen en ouders. Een mooi voorbeeld van bruggen slaan tussen het aanbod."